

Diplomová zkoumá vývoj strategické kultury Pákistánu na pozadí rekonfigurace mezinárodních mocenských vztahů v podobě stále se prohlubujícího geopolitického soupeření Spojených států s Čínou na jedné straně a jejich strategického sblížení s Indií na straně druhé. Práce se ptá, zda a případně jakým způsobem se strategická kultura Pákistánu proměnila od sedmdesátých let minulého století, kdy se země ustálila v dnešních hranicích, do přítomnosti. Strategická kultura je pojímána jako diskurzivní konstrukce. Jádrem práce je proto interpretativní kvalitativní výzkum založený na metodologii diskurzivní analýzy. Práce došla k závěru, že strategická kultura Pákistánu zůstala navzdory výrazným změnám vnějšího prostředí v průběhu zkoumaného období neměnná. Stabilita strategické kultury Pákistánu tak potvrzuje nosnost tohoto konceptu jako analytického nástroje. Pákistánská strategická kultura stojí na dvou pilířích: (1) soupeření s Indií, která je vnímána jako existenční hrozba, a z něho vycházející (2) spojenectví s ČLR, která představuje klíčovou bezpečnostní garanci. Z analyzovaných výpovědí pákistánských politických činitelů a armádních představitelů je zřejmé, že Pákistán v důsledku své fixace na Indii mnohdy činil strategická rozhodnutí, která byla v přímém rozporu s jeho strategickými zájmy.